

Figură pitorească, purtindu-și vîrsta elegant, înțelept dar nu bătrînește, vorbind în dulce grai moldovenesc, Romeo Drăghici, directorul Muzeului „George Enescu” din București este cunoscut unui public larg de școlari din capitală și din multe alte orașe ale țării, de muncitori, de ostași, de lucrători ai Miliției, de funcționari din diferite instituții, de atîția și atîția oameni de toate vîrstele, care l-au ascultat, în repetate rînduri, vorbind despre marele George Enescu, despre viața și creația sa, invitîndu-i apoi să-i asculte muzica. A organizat audiții muzicale la muzeu, a purtat cu sine magnetofonul sau pik-up-ul peste tot pe unde a fost solicitat, fericit că este solicitat, fericit să vadă un auditoriu încremenit în frumusețea muzicii enesciene.

— *Cînc sînteți dumneavoastră, Romeo Drăghici?*

Tot ce povestește despre sine nu este povestire despre sine, ci amintiri despre marele Enescu.

— *Cea mai memorabilă zi din viața dumneavoastră?*

19 martie, 1912, zi în care, înfiorat, pierdut de emoție, l-a cunoscut în casa profesorului Caudella, la Iași, pe George Enescu.

Alte zile memorabile — legate toate de întîlnirile cu genialul muzician, de strălucitele succese muzicale ale lui George Enescu în turneele sale, de ceasurile petrecute la Paris, — marele Enescu îl invita pe admiratorul său la concertele sale — retrași în tulburătoare convorbiri despre Moldova — „între noi, moldovenii” — spunea Enescu, cel ovaționat de publicul tuturor marilor orașe ale lumii.

Și, toată viața, Romeo Drăghici a strîns cu devoțiune afișe, programe, fotografii, tot ceea ce era legat de viața și de activitatea muzicală a lui George Enescu, și-i era accesibil, bilețele și scrisori de la marele Enescu...

— *George Enescu știa că adunați tot ce se referă la dînsul?*

— Știa și, de la un timp, imi trimitea, prietenește, programe din orașele unde concerta, afișe, fotografii. În 1956, cînd s-a deschis Muzeul „George Enescu” am fost fericit să pot dona statului materialul bogat care este acum expus.

În anul 1967, Romeo Drăghici a fost decorat cu Ordinul Meritul Cultural „pentru merite deosebite în organizarea Muzeului George Enescu și pentru contribuția adusă la popularizarea vieții și activității marelui muzician”.

Se înscrie și această recunoaștere, de către statul nostru, a muncii sale modeste, dezinteresate, printre evenimentele memorabile ale unei vieți care numără 80 de ani.

— Nu-mi ascund vîrsta: la 14 octombrie, 1971, am împlinit 80 de ani. Și nu doresc decît ca anii pe care-i mai am înainte, să-i pot închina, alături de alți mari iubitori ai muzicii lui George Enescu, propagării creației sale în rîndurile tuturor compatrioților noștri.

Oricînd, o convorbire cu tovarășul Romeo Drăghici înseamnă depănarea amintirilor despre marele Enescu, proiecte de noi conferințe și audiții muzicale cu elevi și cu oameni maturi; interlocutorul nostru nu ne trădează nimic despre sine, decît, de fapt ceea ce este esențial: o viață făcută dintr-o singură mare și patriotică iubire, din devotament și reculeasă mîndrie „pentru marea fericire de a-l fi cunoscut pe George Enescu”, de a fi putut aduna și dărui poporului mărturii ale nepieritoarei sale glorii.

Se cuvine, și dorim să-i mulțumim pentru nobila sa strădanie și să-i urăm noi, toți cei care-l cunoaștem și-l respectăm nu numai pentru vîrsta sa ci și pentru marea sa dăruire, „la mulți ani”!

R. S.